

Окото на слъпеца.

Наближаваше голъмия християнски празникъ Рождество Христово. Всѣки бързаше да се приготви по-добре за посрѣщането му. Улицитѣ на града бѣха пълни съ народъ. Едни се прибираха, а други излизаха отъ домоветѣ си. Еднитѣ бѣха накупили вече необходимото, а другитѣ сега отиваха да сторятъ това. Въ душитѣ и на еднитѣ и на другитѣ горѣше желанието да се приготвятъ, колкото се може по-добре, защото иначе би се обидилъ Оня, Когото щѣха да посрѣщатъ—Младенеца Христосъ.

прибираше у дома си.

Сега той се насочи къмъ Божия храмъ. Защото си мислѣше: „Днесъ всички се готвятъ да посрѣщнатъ Младенеца Христосъ. Тая нощъ ще се прибератъ по домоветѣ си по-рано отъ обикновенному. Ще ги заобиколятъ децата имъ. Ще четатъ молитви, ще пѣятъ коледни пѣсни, ще благодарятъ трапеза, ще благодарятъ на Бога, че имъ е подарилъ щастieto и тая година да посрѣщнатъ здрави и честити голъмия християнски празникъ и все така щастли и доволни ще се при-

то движение. Той не попита, кой върши това, а само се остави да бжде воденъ, защото чувствуваше, че Самъ Младенецътъ Христосъ му изпрати тая ржка, и радостъ облѣ душата му.

А кой бѣше тоя помощникъ? — Известниятъ на всички съ своята добрина Димитъръ, ученикъ отъ трети класъ на тукашната прогимназия. Той отиваше да изпълни поржчката на майка си, но като видѣ мжката на слъпеца да си пробие пжтъ, той сметна, че може за малко да се отдѣли и да му помогне. За това сигурно нѣма да бжде мърренъ отъ майка си. Нали тя така го е учила? Така вървѣха двамата, хва-

я изпълнявали: „Слава на Бога въ висинитѣ, на земята миръ...“ Неможелъ повече слъпецътъ да заспи. Той станалъ, взелъ патеричката си и тръгналъ къмъ вратата. На кжде?—и самъ не знаелъ. Излѣзълъ вънъ. Небеснитѣ вестители продължавали да пѣятъ чудната пѣсень. Той чувствувалъ, че нѣщо става въ душата му. Нему станало свѣтло. Божествена свѣтлина озарила душата му. Чудната звѣзда, която показвала пжтя на източнитѣ мждреци къмъ мѣстото, кждето се родилъ Спасителътъ на свѣта, изпратила своята мека свѣтлина въ душата на слъпеца. Тогава той, почуквайки съ патеричката си, се отправилъ къмъ пещерята и, когато мждрецитѣ поднасяли своитѣ скъпи дарове отъ злато, ливанъ и смирна, слъпецътъ поднесълъ на Новородения въ даръ своето сърдце, пълно съ благодарностъ. Чудната звезда се изгубила отъ небесния сводъ, но нейната свѣтлина останала въ душата на слъпеца, за да му сочи пжтя. Тя и до днесъ освѣтява пжтя на слъпцитѣ. Тя е окото на слъпеца“.

„Свѣтлината на тая звезда само въ душитѣ на слъпцитѣ ли е останала? Не могатъ ли и другитѣ хора да се ползватъ отъ нея?“—попиталъ Димитъръ.

— „Могатъ, стига да искатъ. Но хората, на които Богъ е далъ тѣлесни очи, се опиватъ отъ силната свѣтлина на слънцето и смѣтатъ, че не имъ е необходима свѣтлината на Витлеемската звезда, затова не я търсятъ. А тя е много необходима за всѣки човѣкъ, защото освѣтява пжтя къмъ небеснитѣ висини, къмъ Бога“.

Радостенъ, че изпълнилъ човѣшкия си дългъ, Димитъръ остави слѣпия просякъ и отиде да изпълни поржчката на майка си

Дядо Илю.

ДАРБА ОТЪ БОЖА МАЙКА

Ти мѣничко стрѣкъ босилче, ти, червено трендафилче, кой ти дари тая ризка, тая ризка, тая кошулка?

— Дари ми я Божя майка, да я нося, да порастна, да я нося и да помня, че се роди Млада Бога...

(Народна пѣсень)

Рождественско утро.

Бързаха всички по улицитѣ и никой не обръщаше внимание, че тамъ на единъ жгълъ на главната улица се мжчеше да стане, за да се прибере у дома си, единъ слъпецъ. Той бѣше просякъ. Самъ бѣше той въ свѣта и затова бѣше принуденъ съ просия да изкарва прехраната си. Всѣка сутринъ отиваше той на своя жгълъ и тамъ до вечерята протягаше ржка къмъ минаващитѣ за милостиня. Вечеръ се прибираше у дома си: и така день следъ день, отъ много години. Тая вечеръ, обаче, той стана отъ мѣстото си по-рано отъ обикновенному. А и пжтътъ, който пое, не бѣше същиятъ, по който той отъ много години се

бератъ, за да дочакатъ тържественния звънъ на църковнитѣ камбани, които ще поканятъ всички християни на Божествена служба. Така, тая нощъ родителитѣ ще поднесатъ въ даръ на Младенеца любовта си къмъ децата си, а децата — благодарността си и честитѣ си души. Азъ пъкъ ще отида въ Божия храмъ и тамъ въ сърдечна молитва ще поднеса сърдцето си на Новородения. Ще си запала и една свѣщица.“

Така си мислѣше слъпецътъ и продължаваше да върви предпазливо, докато една ржка го улови подъ мишца, за да го приведе презъ улицата, защото той бѣше попадналъ въ най-голѣмо-

нати ржка за ржка, до църковнитѣ стжпала.

„Отъ где знаешъ ти, дѣдо, че това е църквата, та идвашъ направо тукъ? Какъ намирашъ ти всѣки день кжщата си? Нали не виждашъ?“

„Седни! и ще ти разкажа“, отговори слъпецътъ. Двамата седнаха на църковнитѣ стжпала и старецътъ започна да разказва: „Богъ е далъ и на слъпеца око. Преди много години, когато въ тая нощъ се родилъ Спасителътъ на свѣта въ една пещеря край Витлеемъ, въ една схлупена кжщичка въ крайнитѣ на града живѣлъ единъ слъпецъ, като менъ. Посрѣдъ нощъ той чулъ чудна пѣсень. Неземни гласове

четата по цѣлъ день се боричкаха. Мжжкото мече бѣ изподраскало съ нокти сестричето си. А то съ просълзени очи се обръщаше къмъ майка си:

— Мамо ма, кажи на Медунчо да не ме милва така! Ужъ ме гали, пъкъ то, само деруги и кръвъ ме направи!

Скара се баба Меца на немирното мече и съ вдигнатъ кракъ му се закани, че нѣма да му даде отъ меда, що лѣтосъ наскочи въ хралупата на стария брѣстъ.

— Е, ще пропадне свѣтътъ, като нѣма да си близна отъ медеца. Гладно нѣма да умра, я! А тая Муцка, ще я науча азъ нея, та още веднажъ да се оплаче отъ Медунча.

И хвърли мечето единъ сърдитъ погледъ къмъ майка си и сестра си.

Издебна ги тоя синчага, кога-

то майка и дъщеря отидоха вода да налѣятъ отъ извора въ дола. Издебна ги Медунчо, докопа гърнето съ меда и го оплѣска.

Върна се баба Меца, видѣ омазаната съ медъ муцунка на синчето си и що не припадна отъ ядъ и мжка. Грабна една върлина, па почна съ нея да шари гърба на лакомия си синъ. А той така понесе боя, като че не искаше да знае.

Въ съседство на това мечо семейство живѣеше хитрата кума Лиса, а малко по-далечъ отъ него — кръвожадниятъ кумчо Вълчо.

Дойде малка Коледа. Бѣдни Вечеръ щѣше да потропа на бабинитѣ мечени „чемширъ порти“. Щѣха и тѣхъ да споходятъ „коледари—гости стари“. Мжжкитѣ мечета отъ гората щѣха да тръгнатъ „въ кѣсни ноци - полуно-

щи“ да коледуватъ.

Случи се тоя день баба Меца да остане безъ троха хлѣбецъ въ кжщи, а камо ли да омѣси „колаци за коледарски криваци“.

Размисли се тя, отгде и какъ да вземе нѣщо за ядене тая Вечеръ. Почеса се задъ врата и тихо изрѣмжа:

— Ще отскоча до кума Лиса. Все ще се намѣри нѣщо за предъ кума у тая стара хитруша.

И хукна баба Меца къмъ своята познайница, въ заемъ храна да вземе, та Коледа весело да срещне.

А кума Лиса я срещна съ въздишки и охкане:

— Вървай ми, съседке, отъ седмица и повече нищо не съмъ слагала въ уста. Двойно и тройно тримерене правя! Съ пилешко месце отдавна не съмъ се омърсывала. Пѣтльова пѣсень отъ дълго не е галила ухото ми.

Ахъ, азъ нещастна! Иде ми, бабо Мецо, да ида и се хвърл отъ черната скала въ пропастьта, или да се удавя въ изесра отъ който гребемъ вода...

— Хайде, сестро, хайде, дружке, да идемъ при кумча Вълча. Той е старъ разбойникъ. И да нѣма, ще намѣри да се отсрами.

Отидоха при кръвожадния вълкъ, който отъ гладъ се превиваше и кълнѣше всичко живо по свѣта.

— Каквото ми е притѣмнѣло, идва ми да се хвърля върху васъ, да ви разкжсамъ и напълня търбуха си.

При тия думи той така силно и страшно зави, че уплаши гоститѣ си.

Кума Лиса спаси положението: — Сдрачъ припада. Да идемъ у Зайчо Дългоушко. Него и децата му ще удушимъ, кожухчетата имъ ще съдеремъ, а съ мес-